

Г' извадіе Петре добаръ юнакъ,
Го изміе и го променае,
Го качіе на диванъ високи.
Кога виде негоо мило брате,
И си стана на нога юначка,
'Сж та боля на часъ му оздра'и,
Съ гушнае и съ избаціе,
Прощеніе браця си сторіе.
Митре тога лепо говореше:
„Айти Петре, мое мило брате!
Лель те видофъ ущ' едношъ со очи,
Айде сега, брате, ке те женамъ
И ущ' едношъ кавга да немаме,
И ущ' едношъ дельба да немаме!“
Петре му съ Митрету поклона.
Го посвѣрши и си го ожена,
Му зедо'е 'уба'а не'ѣста,
Ущ' едношка не съ раскара'е
И си дельба веке не смена'а
Дури животъ тіе си има'е.

181.

Рабдула и Мирче.

Раскаралъ съ Мирче и Рабдула
На онаа земя Мисерліа,
На онаа земя Каменица,
Каменица коньо-потковница.
Съ налоти Рабдул-бегъ войвода,
Тѣ го фѣрли Мирче-та въ зѣндана.
Мирче лежалъ до деветъ години,
Му порастла коса до пояса,
А клепки-те криля ласто'ички.
Рабдулица умна и разумна,
Големъ тая изметъ му чипеше,
Кѣта дена по бѣла погача,
А на вечеръ п' една бѣла свѣща,
На неделя по бѣла промена.
Богъ го убилъ краля Латинина!